

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ *È È* κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 28803/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

16 Απριλίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση *È È* κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,
Dean Spielmann,
Sverre Erik Jebens, *δικαστές*,
και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 26 Μαρτίου 2009,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 28803/07) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο È È («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 22 Ιουνίου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Γ. Λεούση, δικηγόρο Πειραιά. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Σ. Τρεκλή, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ειδικότερα ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας της διαδικασίας (άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης).

4. Στις 3 Ιουνίου 2008, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε επιπλέον να αποφανθεί το τμήμα συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1949 και κατοικεί στην Αθήνα.

6. Στις 21 Ιανουαρίου 1991, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (διαδικασία αμοιβών δικηγόρων) αγωγή σε βάρος του ιρακινού Δημοσίου για την επιστροφή του ποσού της αμοιβής που

καταβλήθηκε στο εν λόγω Δημόσιο, με την ιδιότητα του δικηγόρου, για το χειρισμό δικαστικών διαφορών.

7. Στις 21 Μαρτίου 1991, το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το ιρακινό Δημόσιο όφειλε να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ποσό των 20.705.233 δραχμών (60.763,71 ευρώ) συν 557.000 δραχμές (1.634,63 ευρώ) για δικαστική δαπάνη.

8. Το Εφετείο Αθηνών απέρριψε την έφεση του ιρακινού Δημοσίου κατά της απόφασης αυτής με απόφαση της 16 Φεβρουαρίου 1995, η οποία κατέστη οριστική.

9. Καθώς το ιρακινό Δημόσιο δεν κατέβαλε το οφειλόμενο ποσό στον προσφεύγοντα, αυτός κατέθεσε ενώπιον του υπουργού Δικαιοσύνης δύο αιτήσεις με ημερομηνία 9 Οκτωβρίου 1996 και 3 Δεκεμβρίου 1998, σύμφωνα με διατάξεις του άρθρου 923 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, προκειμένου να του δοθεί άδεια να προβεί σε αναγκαστική εκτέλεση κατά του ιρακινού Δημοσίου. Εν τούτοις, ο υπουργός δεν έδωσε συνέχεια στις εν λόγω αιτήσεις.

10. Το 1998, ο προσφεύγων πέτυχε την έκδοση δύο νέων αποφάσεων από το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που του επιδίκαζαν τόκους υπερημερίας επί του ποσού που είχε ορισθεί με την απόφαση της 21 Μαρτίου 1991. Ο προσφεύγων κοινοποίησε τις εν λόγω αποφάσεις στο ιρακινό Δημόσιο, το οποίο δεν άσκησε έφεση κατά αυτών, αλλά ούτε κατέβαλε κάποιο ποσό στον προσφεύγοντα.

11. Λαμβανομένης υπόψη της κακής κατάστασης των οικονομικών του ιρακινού Δημοσίου από το 1990 και της αδυναμίας του να αποζημιώσει τον προσφεύγοντα, ο τελευταίος προέβη το 1997 στην εγγραφή δύο υποθηκών επί ακινήτου κείμενου στο Χαλάνδρι στην Αθήνα, το οποίο άνηκε στο ιρακινό Δημόσιο. Το ποσό των υποθηκών ανερχόταν σε 67.260.323 δραχμές (197.394,67 ευρώ).

12. Σύμφωνα με πληροφορίες που παρείχε ο προσφεύγων, το εν λόγω ακίνητο είχε περιέλθει στην κυριότητα του ιρακινού Δημοσίου με συμβολαιογραφική πράξη της 30 Νοεμβρίου 1981. Το ιρακινό Δημόσιο είχε επισημάνει ότι το εν λόγω ακίνητο δε συνδεόταν με την άσκηση της κυριαρχίας του. Επιπλέον, επί του οικοπέδου δεν υπήρχε κανένα κτίριο το οποίο μπορούσε να χρησιμοποιηθεί. Το ιρακινό Δημόσιο διέθετε δύο άλλα ακίνητα, ένα στο Ψυχικό, όπου στεγάζονταν τα γραφεία της πρεσβείας, και ένα άλλο στη Φιλοθέη που αποτελούσε κατοικία του πρέσβη.

13. Στις 8 Ιουνίου 1999, ο προσφεύγων ζήτησε εκ νέου από τον υπουργό Δικαιοσύνης την άδεια να επισπεύσει την αναγκαστική εκτέλεση κατά του ιρακινού Δημοσίου.

14. Καθώς ο υπουργός δεν απάντησε εντός της τρίμηνης προθεσμίας, ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, στις 27 Οκτωβρίου 1999, αίτηση ακύρωσης της σιωπηρής άρνησης του υπουργού.

15. Στις 3 Ιανουαρίου 2001, ο υπουργός απάντησε στον προσφεύγοντα ότι κατόπιν προσεκτικής εξέτασης του φακέλου, δεν έκρινε σκόπιμο να χορηγήσει την άδεια για λόγους που άπτονταν των διμερών σχέσεων της Ελλάδας με το Ιράκ και αφορούσαν το γενικότερο συμφέρον της χώρας. Ο υπουργός πρόσθεσε ότι σε μία διυπουργική συνάντηση μεταξύ των δύο κυβερνήσεων, η Ελλάδα είχε θέσει το ζήτημα των οφειλών του Ιράκ, όχι μόνο έναντι του προσφεύγοντα αλλά και πολλών ελληνικών επιχειρήσεων. Το ιρακινό Δημόσιο είχε αναγνωρίσει την ύπαρξη των εν λόγω οφειλών και είχε υποσχεθεί να τις καταβάλει μετά την άρση των οικονομικών κυρώσεων που είχαν ληφθεί σε βάρος του από τη διεθνή κοινότητα.

16. Κατόπιν πολλών αναβολών, η υπόθεση του προσφεύγοντος παραπέμφθηκε, στις 16 Απριλίου 2004, λόγω της σπουδαιότητάς της, στην ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας. Καταρχήν, το Συμβούλιο της Επικρατείας έπρεπε να αποφασίσει αν η προσβληθείσα απόφαση συνιστούσε κυβερνητική πράξη ή εκτελεστή διοικητική απόφαση.

17. Εν τω μεταξύ, αφενός έληξε ο οικονομικός αποκλεισμός που είχε επιβληθεί το 1990 σε βάρος του Ιράκ και, αφετέρου, εκκρεμούσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας η υπόθεση των «γερμανικών αποζημιώσεων» (υπόθεση Καλογεροπούλου, σχετικά με την αποζημίωση της προκληθείσας υλικής και ηθικής βλάβης κατά τη γερμανική κατοχή στη διάρκεια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Η υπόθεση είχε εισαχθεί ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου πριν από την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, ωστόσο, με απόφαση της 12 Δεκεμβρίου 2002, είχε καταλήξει ότι η προσφυγή ήταν απαράδεκτη (αριθ. 59021/00)). Τέλος, το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών είχε εκδώσει τρεις νέες οριστικές αποφάσεις το 2001 και το 2003, οι οποίες επιδίκαζαν στον προσφεύγοντα συμπληρωματικούς τόκους υπερημερίας επί του αρχικά ορισθέντος ποσού αλλά και τόκους επί του ίδιου του ποσού.

18. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 2 Δεκεμβρίου 2005. Προηγουμένως, ο εισηγητής και ο πρόεδρος της ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας είχαν δεχθεί να διαχωρίσουν, με αίτημα του προσφεύγοντος, την υπόθεση αυτού από την υπόθεση των γερμανικών αποζημιώσεων. Κατόπιν δύο συνεδριάσεων, στις 20 Ιανουαρίου και 18 Σεπτεμβρίου 2006 (ημερομηνίες κατά τις οποίες έλαβαν ομοίως

χώρα οι συνεδριάσεις σχετικά με την υπόθεση των γερμανικών αποζημιώσεων), το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος, με απόφαση της 8 Ιανουαρίου 2007.

19. Το Συμβούλιο της Επικρατείας σημείωσε ότι η αρμοδιότητα του υπουργού Δικαιοσύνης περιοριζόταν μόνο στην εκτίμηση της σκοπιμότητας χορήγησης άδειας για επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης, προκειμένου να αποφευχθεί η διατάραξη των ομαλών σχέσεων της χώρας με ένα αλλοδαπό Κράτος. Συνεπώς, η εν λόγω αρμοδιότητα δεν μπορούσε να αναλυθεί ως δικαιοδοτική αρμοδιότητα ούτε να θεωρηθεί ότι σχετίζεται με την άσκηση της δικαστικής εξουσίας. Η απόφαση του υπουργού ως προς τούτο δεν αφορούσε το διακανονισμό μίας διαφοράς ιδιωτικού δικαίου. Η αμφισβήτηση μίας τέτοιας απόφασης γεννούσε μία διαφορά διοικητικού δικαίου. Αναφερόμενο στην απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου στην υπόθεση *Καλογεροπούλου και λοιποί κατά Ελλάδα και Γερμανίας*, 12 Δεκεμβρίου 2002, καθώς και στις αποφάσεις *MacElhiney κατά Ιρλανδίας* και *Al Adsani κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, 21 Νοεμβρίου 2001, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι η απόφαση του υπουργού συνιστούσε κυβερνητική πράξη η οποία δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο μίας αίτησης ακύρωσης. Ορισμένοι δικαστές της πλειοψηφίας υπογράμμισαν τέλος ότι ο προσφεύγων είχε το δικαίωμα, δυνάμει του άρθρου 4 § 5 του Συντάγματος, να προσφύγουν ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων και να αξιώσουν την αποκατάσταση της προκληθείσας ζημίας.

20. Με τρεις αποφάσεις που εκδόθηκαν το 2005, το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών επιδίκασε εκ νέου στον προσφεύγοντα ορισμένα ποσά ως τόκους υπερημερίας.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

21. Το άρθρο 923 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας προβλέπει:

«Αναγκαστική εκτέλεση κατά αλλοδαπού δημοσίου δεν μπορεί να γίνει χωρίς προηγούμενη άδεια του υπουργού της δικαιοσύνης».

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

22. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

23. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 27 Οκτωβρίου 1999, με την κατάθεση της αίτησης ακύρωσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, και περατώθηκε στις 8 Ιανουαρίου 2007, με την απόφαση του εν λόγω δικαστηρίου. Διήρκεσε επομένως επτά έτη και πάνω από δύο μήνες για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

24. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

25. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν ήταν υπερβολική, διότι η υπόθεση του προσφεύγοντος ενείχε μεγάλο βαθμό πολυπλοκότητας: αφορούσε τη δυνατότητα αναγκαστικής εκτέλεσης κατά αλλοδαπού Δημοσίου. Η φύση της πράξης του υπουργού Δικαιοσύνης που αφορούσε τον προσφεύγοντα είχε ήδη αποτελέσει αντικείμενο μίας άλλης σημαντικής υπόθεσης, εκείνης των γερμανικών αποζημιώσεων, η οποία εκκρεμούσε και η οποία είχε εισαχθεί ενώπιον του Αρείου Πάγου, του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου. Συνεπώς, η υπόθεση του προσφεύγοντος έπρεπε να αναμένει το πέρας αυτής, η οποία αποτελούσε υπόθεση «πιλότο».

26. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η υπόθεσή του έπρεπε να έχει χαρακτηριστεί υπόθεση «πιλότος» λόγω του γεγονότος ότι αφορούσε ένα ζήτημα αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος αλλοδαπού Δημοσίου και όχι απλά προσωρινά μέτρα, όπως η υπόθεση των γερμανικών αποζημιώσεων. Σε ό,τι αφορά τη σπουδαιότητα της υπόθεσής του, ο πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας και ο εισηγητής έπρεπε να είχαν αποφασίσει νωρίτερα να την παραπέμψουν ενώπιον της ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

27. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

28. Το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι δε χρειάζεται να καθορίσει το βαθμό σπουδαιότητας και τη σειρά προτεραιότητας στο χειρισμό των υποθέσεων. Αρκεί να σημειώσει ότι η διαδικασία διήρκεσε πάνω από επτά έτη για έναν μόνο βαθμό δικαιοδοσίας. Ειδικότερα, πενήντα τέσσερις μήνες παρήλθαν από την κατάθεση της αίτησης ακύρωσης του προσφεύγοντα έως την παραπομπή ενώπιον της ολομέλειας. Χρειάστηκαν εν συνεχεία τριάντα τρεις επιπλέον μήνες για την έκδοση της απόφασης.

29. Ωστόσο, τέτοιες καθυστερήσεις δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να θεωρηθούν συμβατές προς «τη λογική προθεσμία» του άρθρου 6 § 1, ακόμα και για μία διαδικασία ενώπιον ανώτατου δικαστηρίου.

30. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση της εν λόγω διάταξης.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

31. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για παραβίαση της ισότητας των όπλων, λόγω της ασυλίας την οποία απολαμβάνει το ιρακινό Δημόσιο. Παραπονείται επίσης για την απουσία στο ελληνικό δίκαιο ενός αποτελεσματικού ενδίκου μέσου προκειμένου να του επιστραφεί η αμοιβή που κατέβαλε (άρθρο 13), καθώς και για μία διάκριση βασιζόμενη στο γεγονός ότι οφειλέτης του ήταν αλλοδαπό Δημόσιο (άρθρο 14). Τέλος, υποστηρίζει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1,

λόγω της μη δυνατότητας να επιτύχει την καταβολή των επιδικασθέντων από τα ελληνικά δικαστήρια ποσών.

32. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι αιτιάσεις που έλκονται από αυτά τα άρθρα σχετίζονται με το ίδιο γεγονός: τη μη δυνατότητα εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων που του αναγνώριζαν κάποια ποσά λόγω της άρνησης του υπουργού να του χορηγήσει άδεια να προβεί σε αναγκαστική εκτέλεση σε βάρος αλλοδαπού Δημοσίου.

33. Ως προς τούτο, η παρούσα προσφυγή παρουσιάζει ιδιαίτερα κοινά χαρακτηριστικά με την υπόθεση *Καλογεροπούλου και λοιποί κατά Ελλάδα και Γερμανίας* (déc.), αριθ. 59021/00, 12 Δεκεμβρίου 2002. Σε αυτή την υπόθεση, οι προσφεύγοντες, οι οποίοι ομοίως είχαν αναγνωρισθεί δικαιούχοι αποζημίωσης έναντι του γερμανικού Δημοσίου, δεν μπόρεσαν ωστόσο να επιτύχουν την καταβολή των ορισθέντων ποσών, λόγω της άρνησης του ελληνικού Δημοσίου να τους επιτρέψει να κινήσουν διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης κατά της αντίδικης πλευράς.

34. Επί του πεδίου του άρθρου 6 § 1, το Δικαστήριο είχε συμπεράνει ότι ο επιβληθείς περιορισμός στο δικαίωμα, για τους προσφεύγοντες, να έχουν πρόσβαση σε δικαστήριο, επεδίωκε θεμιτό σκοπό (τήρηση του διεθνούς δικαίου) και ήταν ανάλογος προς τον σκοπό αυτό, διότι τα μέτρα που έλαβε η Ελλάδα αντανακλούσαν αναγνωρισμένους κανόνες διεθνούς δικαίου σχετικά με την ασυλία των κρατών.

35. Επί του πεδίου του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, και ιδίως στο επίπεδο της αναλογικότητας, το Δικαστήριο είχε υπογραμμίσει «ότι δεν θα πρέπει να ζητείται από την Ελληνική Κυβέρνηση να υπερβεί, αντίθετα προς η βούλησή της, την αρχή της ασυλίας των Κρατών και να διακινδυνεύσει να διαταράξει τις καλές διεθνείς σχέσεις της προκειμένου να επιτρέψει στους προσφεύγοντες να επιτύχουν την εκτέλεση δικαστικής απόφασεως η οποία εξεδόθη μετά το πέρας μίας αστικής διαδικασίας».

36. Το Δικαστήριο δε διακρίνει κανένα λόγο να παρεκκλίνει εν προκειμένω από τα συμπεράσματά του στην απόφαση *Καλογεροπούλου και λοιποί κατά Ελλάδα και Γερμανίας*.

37. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

38. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

39. Ο προσφεύγων αξιώνει το ποσό των 36.000 ευρώ για την υλική ζημία που αντιστοιχεί στην απώλεια εισοδημάτων που υπέστη για 180 ημέρες εργασίας που αφιέρωσε στην υπόθεσή του. Για ηθική βλάβη, ζητεί 10.000 ευρώ.

40. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της υλικής ζημίας και της επικαλούμενης παραβίασης. Σε ό,τι αφορά την ηθική βλάβη, εκτιμά ότι πιθανή διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την αιτία αυτή, ή, επικουρικά, ότι το ποσό των 3.000 ευρώ θα ήταν εύλογο.

41. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων υπέστη μόνο ηθική βλάβη, λόγω της μακράς διάρκειας της διαδικασίας. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, του επιδικάζει 8.000 ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

42. Ο προσφεύγων αξιώνει το συνολικό ποσό των 33.929,54 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη τόσο ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων όσο και ενώπιον του Δικαστηρίου.

43. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι τα έξοδα ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων δεν έγιναν με σκοπό τη διαπίστωση και επανόρθωση μίας παραβίασης της Σύμβασης. Εκτιμά επιπλέον ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό και δηλώνει έτοιμη να καταβάλει 1.500 ευρώ.

44. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ένας προσφεύγων δεν μπορεί να επιτύχει την επιστροφή των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης παρά στο μέτρο που αποδεικνύονται η πραγματικότητα, η αναγκαιότητα και ο εύλογος χαρακτήρας του ύψους τους. Εν προκειμένω και λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του και τα εν λόγω κριτήρια, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει

στον προσφεύγοντα το ποσό των 2.500 ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τον προσφεύγοντα.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

45. Το Δικαστήριο κρίνει προσηκόν να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από τη λογική προθεσμία της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 8.000 (οκτώ χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, και 2.500 (δύο χιλιάδες πεντακόσια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τον προσφεύγοντα,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 16 Απριλίου 2009, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

(υπογραφή)

Nina Vajić

Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 29 Μαΐου 2009

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος